

jeg skal overlade til det ærede Medlem at ordne sig med sin Partifælle, men jeg har ikke nogen overdreven stor Respekt for den Regnekunst.

For øvrigt vil jeg gerne takke det ærede Medlem for hans Udtalelser om det Spørgsmaal, hvordan man bedst skal undgaa den Ulempe, at der tilkendes Folk Invalidere, som man mener er uberettigede dertil. Jeg nævnte, at det maaske kunde ordnes ved, at man havde mere lokale Udvalg til at afhøre Ansøgerne. Jeg indser fuldt ud det vanskelige derved, men kan det lykkes i Udvalget at finde en saadan Form, at lokale Udvalg faar en væsentlig Indflydelse paa Afgørelsen, vil jeg hilse det med Glæde, fordi det er min Overbevisning, at det, trods de Vanskeligheder, der maaske kan være ved denne Ordning, alligevel vilde være godt, fordi det nu en Gang er saadan, at de lokalkendte virkelig kan tage alle de Forhold i Betragtning, som skal tages i Betragtning ved en saadan Sags Afgørelse. Naturligvis skal der videnskabelig Assistance til, det er jeg fuldstændig klar over, men kunde vi i Udvalget finde en saadan Ordning, at det blev de lokale Nævn, der fik Del i Afgørelsen, tror jeg alligevel, at vi vilde naa et godt Resultat.

Det er egentlig kun disse Bemærkninger, jeg finder Grund til at gøre. Jeg skal endnu kun udtale, at Venstre er villigt til Forhandling om Lovforslaget, men vi holder fast ved Forslagets Hovedformaal og den Tendens, det er baseret paa, at der skal gennemføres Beparelser.

Borgbjerg: Jeg skal villig indrømme, at den højtærede Sundhedsminister har haft en vanskelig Opgave her i Aften ved at svare med nogle faa Timers Varsel paa, hvad der er fremsat i Eftermiddag og til Dels i Aften, og han er tilmed ung Parlamentariker. Men selv om man godskriver ham dette Forhold, forekommer det mig alligevel, at Svaret var ganske utilstedeligt utilfredsstillende fra Ministerbænken. Det meste af, hvad der er fremført imod Lovforslaget, gik den højtærede Minister fuldkommen udenom. Af Resten svarede han ikke paa ret meget, og hvad han svarede paa, havde han ganske misforstaaet.

Den højtærede Minister anførte saaledes overfor mig, at jeg, naar jeg havde omtalt de blinde, havde misforstaaet § 1 i hans Lovforslag. Men her blander Ministeren to Ting sammen af min Tale, der ikke havde det allermindste med hinanden at gøre. Jeg har citeret § 1 og paavist, at den var i Strid med det Kompromis, som alle

Partier her i Rigsdagen enedes om, og som blev til Loven af 29. Marts 1924. Jeg har været betænkelig ved den nye, vidtrækkende Ændring, som Ministeren giver dette Kompromis; jeg har kritiseret, at Afgørelsen flyttes fra Sygekassen og dens Læge op i det nye Sygekassedirektorat; og jeg har kritiseret den stærkt skærpede Formulering, der gives med Hensyn til kronisk syge, der ikke er arbejdsføre. Jeg har ønsket hele dette Forhold meget nøje undersøgt i Udvalget, og jeg kan tilføje her — hvad jeg, saa vidt jeg husker, ikke sagde i min Tale —, at min Betænkelighed ved dette bliver styrket, naar jeg ser Bemærkningerne til Lovforslaget om de store Beparelser, som kan naas ved disse Ændringer i § 1, ved at adskillige aandssvage, sindssyge med flere Personer ikke kommer til at indtræde i Invalideforsikringen. Disse Ord „med flere“ er jeg blevet meget betænkelig ved. Hvad kan der rummes deri? Det ønsker jeg meget nøje undersøgt. Men i dette Afsnit af min Tale nævnte jeg ikke med et Ord de blinde. Da jeg kom til de blinde, var det i en helt anden Sammenhæng, nemlig for at kritisere, at man satte den nuværende Invalidere paa 800 Kr. ned til 540 med disse eventuelle Tillæg, der kan være Tale om. Det var om dette, jeg sagde, at det vilde af de blinde føles som en Katastrofe, og jeg udviklede nærmere, hvorledes den nuværende Invalidereordning med den faste Takst har virket fremmende og opmuntrende for Arbejdet indenfor de blindes Kredse. Den højtærede Sundhedsminister har altsaa fuldstændig misforstaaet min Tale paa disse to Omraader.

Den højtærede Sundhedsminister erklærede det for en fundamental Fejl, der var begaaet ved Loven af 1921, dette med Hensyn til de faste Takster paa 800 Kr., en fundamental Fejl. Det er en haard Kritik af Mænd, der sidder ved hans Side, af den nuværende Indenrigsminister, af den nuværende Finansminister o. s. v. Jeg vilde ikke som yngre Mand, som ung Parlamentariker vove at fremsætte en saa voldsom og saa haard Kritik overfor Mænd, som jeg dog maatte antages at have en vis Agtelse for, siden jeg vilde sætte mig i Ministerium sammen med dem. Den højtærede Sundhedsminister sagde blot: Ja, hvad der blev skrevet for 5 Aar siden, det har man Lov at ændre Mening om, man kan ikke hele Livet igennem have de samme Meninger. Den højtærede Minister mente, at jeg havde haft det. Det har jeg nu ikke, ogsaa jeg har — ligesom vel de fleste, i hvem der overhovedet er lidt Livskraft, —